

B3

B5

A3

A3

B4

B4

A4

A4

B5

B5

A5

A5

DE ARBEIDERSRAADRaden-KommunistieseBeschouwingen

No. 5. (Extra Nummer) Eind April. 1935.

De Statenverkiezingen.Tegen fascisme en deno-fascisme
de proletariese
dictatuur!

Uit het resultaat der verkiezingen voor de Provinciale Staten blijkt dat het proces van de opslurping der grote middengroepen door het fascisme, ook in Nederland een aanvang heeft genomen. Reeds zijn zeer grote groepen van ontevreden kleinburgers en boeren naar het fascisme overgelopen. Alhoewel een vergelijking met de duitse situatie niet opgaat, dient toch te worden vastgesteld, dat het Mussert, de eerste keer dat hij aan de verkiezingen deelnam on-voorlopig mede op "legale" wijze - de liberaal-kapitalistische staat te vernietigen, gelukt is een concreet beter resultaat te verkrijgen dan Hitler indertijd verkreeg, toen hij voor het eerst in Duitsland aan de verkiezingen deelnam. Natuurlijk behoeft dit er niet op te wijzen, dat onder Musserts leiding de nederlandse bastardbeweging van het duitse nazidon, in sneller tempo aan de macht zou komen dan de nazis in de Heimat zelf. Immers Herr Mussert is onder geheel andere omstandigheden zijn stormloop begonnen dan zijn meester. Deze begon zijn parlementaire opmars in een tijd dat de arbeidersrevolutie, hoewel achteruit gedrongen, toch nog een bedreiging voor de kapitalistische staat vormde, terwijl de mogelijkheid dat zij haar volle kracht zou ontplooiën met de dag dreigender werd. Mussert daarentegen vangt zijn stormbus-opmars aan in een tijd waarin de onderfangstendenzen in de kapitalistische ontwikkeling zich met de dag dreigender uiteten, een tijd waarin steeds groter groepen uit de middenstand en uit de boerenmassa economies vernietigd worden. Herr Mussert begint zijn parlementaire tocht in een periode waarin steeds groter groepen nederlandse arbeiders uit het productieproces worden uitgeschakeld en door de liberaal-christelijk-kapitalistische aanpassingspolitiek naar het pauperisme worden gedreven. In een tijd waarin de proletariese jongeren, zowel jonge arbeiders als jonge intellectuelen, meer en meer de hoop ontnomen wordt een plaats in het productieproces in te nemen, waardoor velen hunner naar het fascisme gedreven worden. Immers de officiële arbeidersbeweging, die steeds meer een blok van het behoud vormt, het behoud dat voor de jongeren vooral niets dan uitzichtloze elonde betekent, kan daarom reeds geen aantrekkingskracht op hen uitoefenen. In een periode waarin internationaal gezien de arbeidersklasse teruggedrongen en voor een belangrijk deel in zijn oude organisaties vernietigd is. In een periode van reactionaire en fascistiese hoogconjunctuur, alhoewel veel tekenen er op wijzen dat de positie van Hitler, vooral voor de nazis, door de nazis geïnspireerde propaganda buiten Duitsland, niet zo gunstig is. In ieder geval, het resultaat der verkiezingen heeft laten zien dat het proces der fascistisering van kleine burgerij en boeren zich duidelijk begint af te tekenen. Reeds voor de verkiezingen waren een aantal feiten in die richting. Wij menen er slechts de uitlevering van jonge duitse revolutionairen aan het humane regime van het staatshoofd dat men hier te lande niet in het openbaar beledigen mag. Arrestatie en opsluiting in een concentratiekamp van duitse revolutionairen. Hiertegenover de bescherming van Musserts "colportage"groepen alias provocatiebenden. Vergaande vertroeteling van Mussert door overheid en politie, culmineerend in de bescherming die deze Hitlerknecht verkreeg ter gelegenheid van het feit dat hij zijn verboden demonstratie toch liet doorgaan. Verbod van de plaats van de Vrijheidsbond "Nederland geen concentratiekamp" op aandringen van de duitse gezant. Het toelaten van buitenlandse deelnemers aan een internationale fascisticonferentie

B3

3.
 zelf de vernietiging van een sterke een taale, zelfs in onze tijd nog niet geheel uitgestorven traditie, die van het feodalisme, van de standenstaat, van het middeleeuwse corporatievisme vernietigde. Het zal blijken dat de revolutionerende werking van dit overgangstijdperk met zijn felle, sterke tempo, tempo waarvoor alleen de behoudzuchtigen vrezen, evenzeer en radicaler nog tradities zal breken, dan welke revolutionaire periode in de historie ook. Een arbeidersbeweging die in haar voornaamste delen zich blijft baseren op het principe dat de tradities der burgerlike "vrijheid", dat de burgerlike staatsvorm en de kapitalistische bezitsverhoudingen, de bases zijn waarop de arbeidersklasse haar beweging, haar politiek moet bouwen, **klamt** zich vast aan een ondergaande wereld en is gedoemd met die wereld als zelfstandige klasse onder te gaan. Terecht constateerde Henri Polak in "Het Volk" (20. Apr.) dat de soc. democratie op een dood punt is gekomen. Hij stelt voor de oorzaken hiervoor op te sporen. Al ziet H.P. niet dat dit doodlopen gevolg is van de gebondenheid aan de ondergaande burgerlike staat, toch stelt hij terecht vast dat alle mogelijke plannen en "schappen" die tegenwoordig (zie Paascongres) in de S.D.A.P. mode zijn, aan de positie der soc. democratie niets veranderen. Integendeel! In hun corporatievistische grondslagen en hun, de klassenstrijd practies uitschakelende motieven, accentueren zij nog sterker het konservatisme der officiele soc. democratie. Terecht constateerde dan ook Wibaut dat 's heren van der Goes van Waters "nieuwe organen": "in de socialistiese samenleving niet passen. Inderdaad. Zij zijn niets anders dan aanpassing aan kapitalisme en katholiek en ander fascisme. Ideologies worden hierdoor de arbeiders voor het fascisme rijp "geschapt". Toch noemt het Volk deze plannen, ondanks de verklaring van Wibaut, als of er geen vuiltje aan de lucht is, in daverende kilometer letters, "een stuk socialisties staatsrecht." Ze geven echter, in overeenstemming met de gehele politiek der S.D.A.P. de machteloze gebondenheid aan het kapitalisme weer. Gebondenheid die de officiele soc. democratie belet zelfs de mond zo verheerlijkte burgerlike democratie - met d a d e n - te verdedigen. Gebondenheid die een van de meest wezenlike voorwaarden is voor de ontwikkeling van het fascisme. Een arbeidersbeweging die het fascisme wil slaan zal zich niet zelf moeten binden aan bourgeoisie en burgerlike staat. Zal, tegenover de reactionaire dictatuurbestrevingen der bourgeoisie de e i g e n klassebeweging, eigen staatsvormen, e i g e n bezitsvormen moeten stellen. Eigen vormen dus die niet alleen de wezenlike trekken in zich dragen van de maatschappelijke vooruitgang in onze tijd, doch ook die van de werkelijke, dat is proletariiese democratie, van de werkelijke proletariiese dus algemeen menselijke vrijheid. D e z e karaktertrekken van een zelfstandige nieuwe maatschappelijke algemeen menselijke waarden scheppende proletariiese beweging, zullen, door de levenverwerkende kracht die er van uitgaat, alleen in staat zijn de middenklassen te imponeren en naar het proletariiese socialisme toe te trekken.

De vraag hoe snel het tempo zal zijn waarin de arbeiders Klasse zich, gedragen door dit inzicht tot zelfstandige klassebeweging zal ontwikkelen, is tevens de beantwoording van de vraag of het tempo der fascisering in West-Europa - dus ook in Nederland - sneller zal gaan dan het tempo der revolutionaire ontwikkeling. Zeker is dat hier te lande remmen zijn die de fascisering vertragen. De opvatting die men telkens weer in allerlei variaties in z.g. revolutionaire kringen tegenkomt, n.l. dat 't fascisme onvoorwaardelik aan de proletariiese revolutie vooraf zal gaan, ja, zelfs voorwaarde voor haar groei zou zijn, verschilt in wezen niet zo veel met de opvattingen der soc. democratiiese partijchefs. Zij is er het tegenstul: van. Immers zij gaat er van uit dat de burgerlike tradities het proletariaat zo zeer verlammen dat eerst de volslagen vernietiging dier tradities door het fascisme de voorwaarde voor een proletariiese revolutiebeweging zou scheppen. Zeker, een sterke tendens in die richting is er, maar **een** tendens, **een** strekking in de ontwikkeling vertegenwoordigt nog niet het totale beeld. In wezen is deze opvatting defaitisties; **p r a e - f a s c i s t i e s**. De burgerlike tradities zijn niet sterk genoeg om het fascisme te keren of te vernietigen. Zij zijn in West-Europa nog wel z o sterk dat zij, het fasciseringsproces remmend, het tempo der fascistiese ontwikkeling verlangzamen. Voorwaarde echter waardoor deze negatieve tendens, in een positief revolutionaire zal omslaan, is de houding en de politiek der arbeidersklasse. Hoe meer het proletariaat zich zijn historische en politieke taak als wereldvernieuwende klasse bewust-

wordt des te meer groeit de mogelijkheid dat het proces der ~~XXXX~~ proletarische revolutionering, sneller dan het fasciseringsproces, zal gaan. Des te groter wordt de mogelijkheid dat het proletariaat invloed gaat uitoefenen op de middenklassen die zich de grond onder de voeten zien wegzinken. Des te groter de mogelijkheid dat het proletariaat het fascisme zal slaan. Zal slaan; niet alleen door de negatieve leuze: vernietig het fascisme! Doch vooral door de positieve leuze: Alle macht aan de arbeidersraden!!

Voor Nederland zijn er, naast de genoemde, nog enkele direct politieke remmen. We willen enige der voornaamste noemen: a) het koloniale imperium, b) de internationale positie van de nederlandse financiële bourgeoisie. Maar al te vaak wordt vergeten dat de positie der nederlandse bourgeoisie anders is dan die van de meeste andere "kleine landen". "De oude roofstaat aan de zee" is nog altijd de derde koloniale macht der wereld. Het bezit en de zelfstandige beheersing en uitbuiting der koloniën stelt de nederlandse bourgeoisie voor een enorme taak. Ze kan zich niet eenvoudig in het kielzog der andere grote kapitaalsgroepen laten meezuigen. Zij moet een zelfstandige imperialistische politiek voeren. Dit is voor haar bestaan als klasse levensvoorwaarde. In overeenstemming hiermee is de positie der nederlandse financiële bourgeoisie. Ondanks alle schijn, kan een burgerlijke regering die het algemene, imperialistische klassebelang der nederlandse kapitaalsgroep vertegenwoordigt, zich niet er toe verlagen een verlengstuk van het duitse nationalisme te worden. Dit zou niet alleen het einde betekenen der nederlandse bourgeoisie als zelfstandige klasse, doch tevens het einde van het eeuwenoude koloniale rijk. Daarom staat het klassebelang der grote bourgeoisie hier, enkele bijzondere groepsbelangen daargelaten, een zich zelfs maar al te vast binden aan Duitsland in de weg. Herr Kussert, een natuurgetrouwe imitatie van het duitse nazidom, de enige fascistiese loider die in Nederland "een kans" maakt is door deze ~~XXXX~~ imitatie van den edel-germaansen neester, in verband met dit algemene klassebelang der nederlandse bourgeoisie dus tevens een rem voor het fasciseringsproces. Natuurlijk betekent dit niet dat het fascisties gevaar in Nederland niet groot is. Het verkiezingsresultaat demonstreert dit gevaar voldoende. Doch wel betekent het dat een nederlandse arbeidersklasse die het inzicht, het élan, de geestelijke en daadwerkelijke spankracht kan opbrengen om zich in snel tempo te bevrijden van burgerlijke tradities en gebondenheden, in staat zal zijn zich sneller tot revolutionaire klassebeweging te ontwikkelen, dan het proces der fascisering gaat. Dit inzicht zal practies de basis van een revolutionair proletarische politiek in Nederland moeten zijn. Veel hangt hier natuurlijk ook van de europese ontwikkeling in de naaste toekomst af.

Uit het resultaat der verkiezingen blijkt hoezeer het parlementarisme, inschakeling van de arbeidersklasse in de burgerlijke staat, zowel strijd als bewegingsvormen der arbeidersklasse verstaart. In wezen is het niets anders dan het handhaven van een kapitalistische status quo tussen de klassen. Een evenwichtstoestand die niet te handhaven is omdat haar basis wegzinkt. Het fascisme is een van de politieke uitingsvormen van het wegzinken van die evenwichtsbasis, die de feitelijke grondslag van het reformisme is. Een proletariaat dat, in deze tijd, niet snel tot het inzicht komt dat zijn bewegingsvormen en doelstellingen boven de grenzen van de burgerlijke staat uitgaan, deze grenzen moeten verbreken, zal de stormloop van het fascisme niet kunnen tegenhouden. Nog hebben zich de verschillende groepen der arbeidersbeweging bij deze verkiezingen gehandhaafd. Er heeft slechts een geringe verschuiving binnen de grenzen dier beweging plaats gevonden. Een verschuiving zonder grote politieke betekenis. Er zijn wat stemmen van de R.S.A.P. naar de C.P.H. overgegaan. Dit is alles. Wat bewijst dat de tactiek der links parlementaire partijen niet in staat is gebleken zuigkracht op de soc. dem. georiënteerde arbeiders uit te oefenen. Dit betekent tenslotte niet anders dan dat deze linkse partijen, ondanks alle woorden en ondanks de zeker aanwezige revolutionaire wil bij grote groepen arbeiders, er niet in slagen, door hun gebondenheid aan het parlementarisme, de grenzen binnen de arbeidersbeweging te verbreken en een proletarische klassefront tot stand te brengen. Daarom kan de leiding van de S.D.A.P. haar politiek van bouwen op het samengaan met burgerlijke partijen voortzetten. Daarom kan de redactie van Het Volk schrijven: "Zullen deze voor het huidige bevind zo frukende verschijnselen altans enige van de ~~XXXX~~ partijen van het burgerblok tot inkeer brengen? Nog is het niet te laat!"

Dit duidt er dus op, de congresrede van den heer Albarda kwam het nog eens nadrukkelijk bevestigen, dat de nederlandse S.D.A.P. geneigd is de weg te gaan van samenregeren met de katholieken. De weg van de S.P.D.

Ook de R.S.A.P. is, als parlementaire partij niet in staat gebleken invloed op soc. dem. georiënteerde arbeiders uit te oefenen. Intendeel moet zij een belangrijk deel van haar stemmen aan de C.P.H. verloren hebben. Een bewijs ervoor dat de politiek van de R.S.A.P. nog steeds niet beantwoordt aan de eisen die tans aan een revolutionaire partij gesteld moeten worden. Voorlopig memoreren wij slechts een van de politieke fouten door de R.S.A.P. gemaakt. Een fout die voortvloeit uit een te enge instelling en uit een gebrek aan breed revolutionair perspectief. Wij bedoelen de botte weigering om aan de betoging tegen het fascisme, waartoe de S.D.A.P. leiding politiek gedwongen werd op enigerlei wijze deel te nemen. Gepaard gaande met een kleinbende kritiek ~~en~~ vooral ook op de demonstrerende arbeiders. Onder de gegeven omstandigheden zowel politiek als psychologisch een grove fout. De tactiek ener revolutionaire partij moet in deze periode er op gericht zijn met het proletariaat in contact te komen en de arbeidersklasse door een politiek, gericht op de klasse-eenheid in revolutionaire zin op te stuwen. Al met al hebben deze verkiezingen bevestigd dat het geen der partijen der arbeidersbeweging gelukt is buiten de grenzen dier beweging politieke zuigracht uit te oefenen. Noch christelijke nog katholieke arbeiders konden zij van de burgerlike partijen losmaken. Een hoogst belangrijk feit. Het bewijst dat het reformisme niet de methode is waarop het proletariaat als klasse zich organiseren kan. Een ander belangrijk feit is dat het geen der parlementaire partijen gelukt is belangrijke delen der ontevreden middengroepen naar zich toe te trekken. Ondanks hun groeiende ontevredenheid hebben zij zich uit traditie en uit gebondenheid aan het grote kapitaal nog voor een belangrijk deel achter de grote burgerlike partijen geschaard. Een ander deel liep reeds bij de eerste verkiezingslag naar Mussert over. Een groot politiek échec voor de parlementaire arbeiderspartijen. Mussert heeft practies de ontevredenheid der tussengroepen opgevangen. Op de arbeidersklasse heeft hij nog geen vat gekregen. In grote lijnen een ondanks historische verschillen wijst dit op een soortgelijke ontwikkeling als in Duitsland.

Het reformisme blijkt niet in staat de politieke verstarring te verbreken. Hiervoor is nodig een politiek, een partij, die uitgaat van de noodzaak van de verbreking der verstikkende grenzen die de burgerlike staat van de officiële arbeidersbeweging stelt. Niet de politiek van het reformisme doch die der proletarische revolutie kan de arbeidersklasse tot een revolutionair socialistisch blok aaneensmeden. Kan de arbeidersklasse van een verstarde groep die gedomd zal zijn tenslotte de reactie over zich heen te laten gaan maken tot een motorische ~~kracht~~ kracht ener nieuwe maatschappelijke ontwikkeling. Voorwaarde hiervoor is een proletarische partij die niet zichzelf, niet het eigen "succes" als practies doel stelt doch die zich beschouwt als voortroep als politieke stuwkracht der revolutionaire klassebeweging op de grondslag der arbeidersraden. Eerst een proletarische partij die zo, onomwonden de historische taak der arbeidersklasse tot politiek weet om te scheppen zal in staat zijn het proletariaat te verenigen en invloed uit te oefenen op de maatschappelijke tussengroepen. Zal in staat zijn het kapitalistische klasse-evenwicht, vorm van kapitaalsdictatuur, te breken. Indien de arbeidersklasse deze weg niet gaat, indien niet snel een revolutionaire partij groeit die het proletariaat in deze richting stuwt, zal blijken dat tradities noch redenen van practies koloniale, financiële of buitenlandse politiek in staat zullen zijn het proces der fascistisering tegen te gaan. Zeker! Dan zal het Mussertfascisme zich van zijn Duits karakter moeten ontdoen. Dan zal het zich moeten aanpassen aan de algemene belangen van het nederlandse kapitaal. Musserts internationale conferentie wijst reeds op de mogelijkheid van een nederlands fascistische dictatuur. Als deze voorwaarde vervuld is zal het als vorm van kapitalistische dictatuur de traditionele politiek van sociaal status quo opvolgen. Eerst indien het proletariaat evenveinig voor tradities terugdeinst als het fascisme, indien het de weg gaat die over de burgerlike staat heen voert naar de proletarische dictatuur op de grondslag der arbeidersraden, zal het fascisme geslagen worden.

(afgosl. 23. Apr.)